

բան չէր բայց եթէ ինճիճեան, ինճիճեան
անոր ոգին ու շողին էր, և բոլոր միա-
ցածնեբը, ինչպէս Տիւզեան երկու երիտա-
սարդ Պէյերը՝ Մկրտիչ և Յակոբ, որ այն-
քան անընկճելիօրէն նուիրուած էին գոր-
ծին, — ուրիշ բան չէին բայց եթէ օժան-
դակները այս ոյժին, եւ իրացնէ երկու

սեպուհներուն առատաձեռնութեամբն ու
ձեռներիցութեամբը քիչ ժամանակի մէջ
այնչափ ընկերագրութիւն ու բաժանոր-
դագրութիւն գտան որ այլ ևս համարձակ
կրնային մշակել իրենց ծրագիր մը:

Հ. Ն. ԱՆԴԻԿԵԱՆ

ԵՐԳ ՀԱՃՈՅՔԻՆ

Ե՛րբ պիտի գաս այցելել բընակարանս իմ նըսեմ
Ո՛վ դու Հաճոյք տարփելի, դու քաղցրութիւն անհանգէտ.
Հիւանդ սրտի մ'անձուկով այսօր քեզի կը սպասեմ.
Այս իրիկուն եկո՛ւր որ խնջոյք սարքենք քեզի հետ:

Այլևս հեռու վանեցի Տառապանքը իմ տունէս.
Քիչ մը զընա, կ'աղաչեմ, ըսի անոր այս առաուն.
Հերիք կեանքըս ճշեցիր, հեռո՛ւ զընա իմ բոյնէս.
Սենեակս տըխուր յուշքերու շիրմաստան մը ըրիր դուն:

Ո՛րչափ սիրեր էի զայն կարեկցութեամբ մը անկեղծ,
Անոր ցրտին թեքուն զիս յանձնելով զրկումին.
Հիմա քովէս վանեցի իր կերպարանքը տըխեղծ.
Պատուհաններս ալ բացի. հին ցաւերը թո՛ղ ցրուին:

Օ՛ն առաւօտ ջերմութիւնդ առատօրէն հոսեցո՛ւր.
Թո՛ղ փարատի արամուրն իմ սենեակիս թարգմեան.
Եւ հրդեհ տուր բոցերուդ ալիքներուն ոսկեթոյր.
Այլակերպէ՛ սա յարկերն ուր մըշուշներ կը սողան:

Այս առաւօտ դիտեցի երբ Տառապանքն իր անգոր
Ու դողդոջուն քայլերով յարկիս սեմէն հեռացաւ,
Քուրջերու մէջ փաթթուած զերդ ֆաքիր մը աղցաւոր.
— « Խնդրեմ, զընա՛, հայցեցի, ա՛լ մի՛ բերեր ինձի ցաւ »:

Տըխուր ակնարկ մը քթթեց, որուն շեշտէն դողացի.
Խիղճըս հիւանդ էր կարծես, և տրամեցայ ես նորէն.
Արդեօք ի՛նչպէս լըքէի այդ հին հիւրըս մըտալի.
Խմաստութեան ի՛նչ դասեր քաղեր էի իր կեանքէն:

Խմաստութիւն աշխարհիկ, ո՛վ հեզութիւն անխմաստ,
Ըսէ՛ ինձի ի՛նչ կ'արժեն քու տարազներդ խոհանայն,
Երբ դուն բոյն մ'ես անժըպիտ, վիշտի մըթա՛ր առազաստ,
Անոր համար ես ըզքեզ կ'ուզեմ լըքել անպայման:

Անոր համար ես հիմա ա՛լ լըքեցի գիրքերս հին.
Այսօր զըւարթ տօներու կարօտն ունիմ անձկայրեաց.
Պատուհաններս ալ, ահա՛, արեգակին կը նային.
Թեևք պիտի առնեմ ես ու սաւառնիմ երկնասլաց:

Քու հեծութեան վանկերդդ թո՛ղ ալ լըռեն, ո՛վ կիթառ,
Որ ողբերգներ հիւսեցիր մինչև հիմա հիւղիս մէջ.
Ա՛հ ես հիմա ծնծղաներ պիտի առնեմ անպատճառ.
Քու ջայլերդդ ա՛լ շուրջըս թո՛ղ չըզըծեն հլե՛ջ:

Եկուր ուրեմն, ո՛վ Հաճոյք, Տառապանքը վաներ եմ,
Դիցուհիի ծաղկազարդ տարագովդդ շողշողուն,
Եւ դիւթահրաշ թրթռումովը երգերուդ երկնածեմ,
Եկու՛ր, ծափէ՛՛ ծնծղաներդ, ցնծերգ մ'երկնէ՛՛ այս պահուն:

Օն դիւթահրաշ երգերուդ թրթռումներով երկնածեմ,
Այսօր եկու՛ր անպատճառ, հոգիս քեզի կը սպասէ.
Հիւղըս այսօր անդորր է, ու ես սէրեր կ'ընդանեմ.
Երահ սիրտըս անձկութեամբ քու գալուստդդ կ'երազէ:

Գիշերին մէջ ես ջահեր պիտի վառեմ ծիրանի,
Ոլորահիս մէջ բաժակներ պիտի շարեմ ոսկեյեռ,
Եւ անոնց մէջ օշարակ պիտի դընեմ, և գինի՛.
Ու երբոր գաս, քեզի հետ պիտի հարբինք այս գիշեր:

Երկարատև ու անվերջ, մենք իրարմով երջանիկ,
Պիտի ապրինք միասին, եթէ քիչ մը սիրես զիս.
Պիտի հրճուի խորհուրդըս, — ո՛ր լուսատարփ թիթեռնիկ, —
Ա՛հ, այս գիշեր անպատճառ քեզ կը սպասէ իմ հոգիս:

ԴԱՐՁԵԱԼ...

Նայէ՛ ինծի, սրտիս մէջ սէրերս քեզի են դարձեր.
Անոնց ծարաւն անյազ է, և անոնց բոցն անվախճան.
Ա՛հ, անոնք միշտ շնորհիդ անգին բոպէն կը խոկան.
Ակնարկ մը լով, և դիտէ՛ թէ հոգիս ի՛նչ է եղեր...:

Ո՛հ, ու եւ է կերպով չէ՛, բացատրել չէ՛ կարելի
Ներքին հըզօր յորդութեանս ալեկոծումն անզաղրում.
Ես եմ միայն որ կը զգամ անոր յանդուգն ընդլըզում.
Կ'ըզգամ, սակայն ի՛նչ օգուտ, կեանքս է որ միշտ կը հալի:

Դեռ չեմ սերտած սրտիս կեանքն, որ վէպ մըն է յուզմունքի.
Հոն էջեր կան, որ եթէ դիտես, թերևս ցնցեն քեզ.

Սիրտս այն գոգն է սիրաբաղձ, այն հընոցը բոցակէզ,
Որ գոհացում չը ճանչնար զգոհանքներով մասնակի:

Պարապը հոն անչափ է, չունի սահման, չունի ծիր,
Հիւանդ եմ ես խորհուրդով, միտքս՝ ցնորքի վայր մ'անգոյն.
Արե՛ մ'իշնար մտքիս մէջ, և զրկիս մէջ սէ՛ր մ'անհուն.
Ու այն ատեն դադրէին թերեւ ցայգերն իմ աննիրհ:

Գարձո՛ւր նայուածքդ անգամ մը ներաշխարհիս խորերուն,
Ուր խորհուրդներ վայրենի և յուզումներ անհանդարտ՝
Ամեն վայրկեան կ'անըջեն քու պատկերը գերհրպարտ,
Եւ իրենց ջերմ մըրիկով զիս տանջահար կը թողուն:

Բա՛ռ մը, շե՛շտ մը, նայուածք մը, սիրոյ կաթմամ մ'աչքերէդ
Գոնէ անգամ մ'հոսեցուր հոգիիս մութ խորշերուն.
Եւ հոն դիտէ իմ սիրո՞ւս անչափելի խորութիւնն.
Ու եթէ ո՛չ յաւիտեան, վայրկեան մը զիս սիրէ՛ գէթ:

Ուրիշ սէրեր չունին կայծ, իմ սէրս քեզի է ըսպանդ.
Տեսիլներըս այցելող դու ոգին ես ընտանի.
Դուն իմ ներքին հայցերուս պչրող աստղն ես գեղանի,
Որուն անվերջ պաշտումը կեանքիս կիրքն է անվրկանդ:

Ա՛հ, մօտ եկուր, և վանկ մը, դի՛ր հըպո՛ւմ մը խանդավառ,
Սա ամայի օրերուս մէջ զերդ դրուագ մը անգին.
Յիշատակիդ ետեէն թո՛ղ որ խանձի իմ հոգին.
Թող պաշտելի պատկերիդ առջև հատնի անբարբառ:

Ո՛հ, ունկընդրէ՛ վայրկեան մը սա՛ մուեռանդ սիրողին.
Դի՛ր յիշատակդ անոր մէջ իբրև արձան պաշտումի.
Թերեւ խաւար կուրծքիս տակ կեանքի նոր ձև մը պտղի,
Եւ հոն անվերջ պըտուտքով կիրքերն ալ պահ մ'հանդարտին:

Ո՛հ, ո՛ւր արդեօք պիտի վերջ գտնէ տագնապն իմ սիրոյս.
Յոյգերս արդէն կը յորդին, պիտի պայթի լանջըս հիմայ.
Հոգիիս մէջ մութ խորշ մը աւերի պէս կը մըխայ...
Հոգիիս մէջ խաւար միշտ, ուր կ'իշխէ ցայգը անլոյս...:

ՄԵՌՈՒԱԾ ՍԵՐԵՐ

Ահա այսօր ամառի է սիրտ—զգեալը կիսաւեր,
 Ուր յոյսերըս կը մըլափեն,
 Եւ ուր կեանքի աղերս ամեն,
 Կարծես, այլևս, անդարձորէն են ցամքեր,
 Եւ աւաղ որ ո՛չ ժըպիտներդ արթաթոյր,
 Ո՛չ համբուրդիդ ցաղցրութիւնը սիրածոր՝
 Պիտի կրնան տարագրել սրտիս մըռայլը անդոյր.
 Որովհետեւ ինծի համար
 Իրերն հրմայք չունին երբէք,
 Քանի որ սիրտս է յուսաբեկ,
 Եւ ուր կեանքը միշտ կը խաչուի չարաւար:

Բիբերուդ ինձ յայտաճանքները շատոնց ըմպեր էի, ափ-
 Ոռ հոգիէն մէջ հըրաբքիկը բազազրեցին. (սոս,
 Եւ բարբառիդ դաշնակութիւնն մեղաւորս
 Հրճուանք մըն էր ինծի հեշտին.
 Բայց, հիմա,
 Ահա սիրտըս կը քննանայ.
 Եւ չեն կրնար զինքը զիւթել ժըպիտներդ հոգիհմայ:
 Որովհետեւ խաբեցիդ սիր,
 Եւ կասկածը լանջիւն առի բացաւ անդուռը մը անհէ,
 Հոն ընկզմաց ջահն անուրջիս,
 Մեղուց սէրերս ու թաղեց,
 Բուր իզծերս անթիզեց,
 Եւ սիրտս հիմա զամբարանն է ախարարոյր,
 Ուր կը նշխեն չին հըրաբքներս անպարոյր,
 Եւ ուր մեղք որ հիմա կսկիծ մը զմե՛ն՝
 Ասեղութեան սև զայրութիւնը կը դարձնէ:

Բայց, զո՛ւք սէրեր, անխան անբեր, ո՛չ ո՛ւր էք,
 Կը տուայտի ձեր տարփաւորն յուսաբեկ
 Ա՛հ լըպիտի՞ դիմքը նորէն փայփայէք.
 Ահա սրտին խոր ալքերին
 Կ'արտասուէ ձեր սերահարն հէք
 Դառնորդը....

Աւաղ բուր զգրանքներուս բոցակէզ,
 Որ քեզ տուին վայելքի լի բաժանին փրկարդէզ.
 Սակայն, ահա,
 Ա՛հ չի՛ ցնծար սիրտ—սրբարանն երկրորդ
 Հոն չեն ճնչի մեղեղմներ հոգիթով
 Եւ սակէ վերջ, ի՛նչ որ ըլլայ,
 Վ՛ատ կը կոչեմ ես ըզքիդ,
 Որ, այսպէս,
 Ձիւս տանջեցիդ անխնայ,
 Բայց հարուածը որբափ ծանր իսկ հաջմէ զիս,
 Իրնմմ տոկաւ, ունիմ կորով բուսարար.
 Եւ հոգ չէ որ հիմա հոգիս
 Սուզի մատուտ մ'է խաւար, | Կեանքիս,
 Եւ հոն դարձեալ պիտի ջահեմ սովայն յոյսերն իմ

Ո՛չ, ա՛հ չարժեք զեռ ըզբաղել քու սիրով,
 Եւ կը զգամ քէ՛ ա՛յ չեմ կրնար

Սընուցանել քեզի համար
 Ո՛չ զուրգուրանք, ո՛չ գորով:
 Ու քէն ես կեանքի բուր վայելքներն
 Կը հրամարիմ, թափառայած,
 Դարձեալ ո՛չ քու ճարտար արուեստը անթափանց,
 Ո՛չ ալ բառերդ կախարդական պիտի ջնջեն
 Ներսիս խաւարն, ուր հաւատքներս համորէն
 Ձարտատանջուած զայրութիւնը են բոցդէն....

Սակայն, ըսէ՛, արդեօք ինչո՞ւ
 Դիւթիլ նայուածքը սիրարկու՝
 Երազներուս եթերին մէջ ժպտազեղ
 Երանութեան աստղեր ցանեց սիրազեղ,
 Եւ հիմա սուր զմեղմներով թուաւոր
 Ձիւս կը խոցէ ամեն օր....

Ե՛հ, հոգ չէ որ դուն կեանք կու տաս ուրիշի մը յոյսերուն,
 Հոգ չէ որ դուն կ'երթաս բոց տալ օտարի մը լոյսերուն.
 Մի՛ մըտածեր քէ՛ հոս սիրտ մը փռեցիք
 Շարժանակէ զեռ փայփայել անուրջներդ ոսկեծիր...
 Ու քէն ես մինակ մընամ խութիւն մէջ կեանքի ծովին,
 Դառնամ ընչին խաղալիկ մը յորձանքին մէջ բազդի
 Ինծի դարձեալ մի՛ մոռննար. | Հոգիւն,
 Որովհետեւ ալ մեռած են իմ տենչերս խանդավառ:

Աւաղ, ինչո՞ւ ա՛յ չի՛ ցնծար սրտիս բազինն երկրորդ.
 Հոն ցամքած են խանդն ու կորով.
 Ա՛հ չեն ճնչի մեղեղմներ հոգիթով.
 Եւ հիմա սիրտս շերտատանն է ամայի,
 Որ կը սըղոյ
 Ահեղանցած սէրերուս վրայ,
 Աւերներու բուր մը պէս անարի:

ՄԻ՛ ԱՆՅՆԻՐ

Ո՛չ, մի՛ անցներ իմ ուղիւն մենաւոր,
 Խաւարին մէջ ըստուերի պէս թող սահիմ,
 Եւ ընկզմիմ մըշուշներու մէջ այսօր.
 Ես չեմ ուզեր տեսնել զե՛մքը մըսերիմ:

Այս ճամբայէն պիտի երթամ ու մարիմ՝
 Յընորդի մը զրկին վըրայ ախտաւոր.
 Բայց ես ըզքի պիտի կոչեմ ռիսերիմ,
 Եթէ նորէն խաբես քայլերն իմ անգոր:

Ո՛չ, մի՛ անցներ իբրեւ ասուկ մ'երկնեցես.
 Բողբի մը ճահանջն ինծի չի՛ բուեր
 Եւ քանի որ զիւ միշտ պիտի չըսերես,

Աւելի՛ լաւ որ չըճաննամ քու դաւեր.
 Եւ թող որ ես մինակ քալեմ իմ ուղիս.
 Մի՛ մոռննար իմ ցաւանքս անուրջիս:

ԼՂՈՒՈՒԹԻՒՆ

Մի՛ վրդովե՛ք, ներսը խաղաղ է այսօր.
Փոթորիկէն վերջ հանդարտած ծոռն է ան.
Անոր խորը ինչ ամպրոպներ ահաւոր
Հոլովներ են իրենց խաղերն Հեղեմական:

Մի՛ վրդովե՛ք, հոգիս ննջէ կ'ուզէ պահ
Մ'ու հանդարտել իր կերբերէն յարակոծ.
Անոր վերայ նոյն իսկ ո՛չ աստղ է ո՛չ ջրան
Թող չը ցանեն իրենց ճաճանչն ոսկեղծ:

Լուռն եմ ըմպեր, չեմ ուզեր սէր և երազ...
Անշարժական անդորրութիւնն այս ներքին՝
Անտէրթեան մ'արբեցումն է վաղահաս,
Զոր միտքն անյազ կ'ուզէ սպրիւլ հեղատգին:

Աղմուկները պիտի լըռեն ներսի դիս,
Խրոսդներս ալ պիտի նիրհեն անշըշուկ,
Պիտի խուսիս տըխուր քիւրերն անձուկիս,
Եւ պիտի վերջ գտնեն տենչերն իմ մղձուկ:

Զըզաւ ալլակ տենդը սրտին ցաւազար,
Զըզաւ մտքի պըտոյտները հակամարտ,
Ա՛լ չըլտեւ ներքին ժայնիւրն անհամար,
Եւ պահ մ'հանդիւլ լըռութեան մը մէջ հանգարտ...:

Ա՛հ, այդ է որ կ'ուզեմ սպրիւլ ևս այսօր.
Ա՛յդ է եղեր անուրբ յաման, օրերով.
Ո՛վ դուք կեանքի խըլճոտութիւն ըլնարաւոր,
Պահ մը հեռու՝ մըտածումէն անխրոմով:

Այսօր հոգիս անդորրին պիւրէն է նետուեր.
Հաշիւն է որ անոր ջուրն կ'օրօրէ.
Ինչ երջանիկ, ըստոյնիկ եմ անտարբեր,
Ժայռի նըման անփոյթ, անշարժ հոգեմեր:

Ո՛չ ցան ըզզաւ, ո՛չ կատակը վատ կեանքին.
Ո՛չ յափրանքը հաճոյսներու խօսական.
Զըմպէ՛ւ սէրը, ո՛չ ալ մըրուրն յատակին,
Ա՛լ քմբուրթեան մը մէջ մոռնալ ամեն բան...:

Պիտի զրկեմ գերեզմանիկ այդ բուզէն,
Մոռացումին պիտի դառնամ որդեգիր.
Միտքն ազատ պիտի մընայ հսկումին,
Պիտի սառն՝ կուրծքիս հըրայրքը անծիր...:

*
**

Զըզաւ, չըզզաւ զարկը սրտին ցաւազար,
Զըզաւ մտքի պըտոյտները հակամարտ,
Ա՛լ չըլտեւ ներքին ժայնիւրն անհամար...
Ո՛վ ցընորքն իմ հսկումին անհանգարտ:

ԲԱՂԽԷ՛ ԱԼԻԳԻ...

Բաղե՛ք՝ ալիքդ, ո՛վ բաղդ, սրտիս վշտայեղջ.
Ձայրոյթիդ դէմ ա՛լ չեմ կանգնեմ ամբարտակ.
Տառապիւր եմ, և հարուածներ դըմնակ
Թէ՛ն կըրեր, սուկայն կամքս է գեռ անեղծ,
Ձայրի ուրեմն, մինչև որ կուրծքն իրիզախ
Տախտապարուի, և ժեռնի՛ կեանքս սիրաբախ:

Շատանց էր որ ծաւալեցի՛ր՝ տանջանաւ
Լութեանս մէջ ազախարշան մ'անսահման,
Որուն պղտոր ալիքներուն մէջ դաժան
Մըժկաց հոգիս իբրև բեկոր մ'հողմավար,
Հոգեւորի սարտուհներով ըզմովիւր.
Եւ տակաւին նոյն դեղանքին մէջ եմ միշտ:

Խաղըւնէ՛ր եմ, և ապրելու հրգեհով
Բռնակած կեանքս զոհե՛ր՝ բաղդի կատակին.
Դեռ չեմ տեսնի ծիրանի այգ մը անգին.
Ու չեմ զրկեր զբզանքի պահ մը գինով.
Զո՛ւր դրուեր է ներսըս բոց մը սիրավառ,
Զոր խեղդեր են մըտածութեան իմ խաւար:

Ո՛հ քէ՛ չապրէր ա՛լ անուրջն վայրապար,
Ձիս կաւանդէր ու Նոպայ մը քաղձութեան.
Եւ ցընորքիս ապաւանտում, սեպ ճամբան
Ձիս բարձրացնէր գահաւանդին ճիշտ կատար,
Մէ՛կ անգամով զայթեցնելու անհաղորդ
Երազներուս շէնքին յետին մընացորդ:

Ինչո՛ւ այսպէս միշտ խըռովուի իրգեղով
Երբ բաժնեւ կեանքի մէջ վիշտն է ինկեր.
Վի՛շտն անսահման, վի՛շտն ըստառող, մարդակեր.
Ըստեղծումով՝ դատապարտումս կիրքի՛ն ըմ,
Կամ տանջանքի խոռոխարն մը ծաւալուն,
Ուր չէ դրուած խինդի երակ մ'իսկ քթոռուն:

Բայց թո՛ղ տանջանքն ապրի, կրնամ տոկալ ևս.
Յարատեղ խաչկրութիւնն ապօրէն՝
Թո՛ղ կործանէ ներսիս քթոռան ճամբան...
Թեքիս, օր մ'ալ, աւաղ, շատ ուշ, փրկարեզ
Բաժան մը զայ մեռած շրթոնքս ցողիւն,
Ա՛հ, խնայուի՛ր զէթ հեղանքն այդ մահատուն:

Օր մը Ա՛նըն էր, եկաւ անցաւ ճամբայէն,
Ատուպի մը զըծելով ուռն հրաշալի.
Բայց սիրտն հագին անոր զարծած ընտանի,
Ան մարեցաւ... և հեծեցի խնդրի՛ պէս,
Նորէն խաւարն ուղեգիս մէջ էր ինկեր,
Ուր անկէ վերջ խոկ մը բուռն քթաբեր:

Լոյս մը չէր լսեց մտիս ըզգոտ եզրերին.
Գիշերն էլաւ անոր վերայ անխափան.
Աստղերս ամբողջ երկինքն Վար քաղեցան,

Ու մընացի մենութեանն հետ առանձին,
Յոյսի ըստինքն ալ զէթ օր մ'իսկ չըժորեց
Հոգիին մէջ, կարօտներուս սիրայեղաց:

Ես լացեր եմ սրտիս խորին տանն օր.
Թէն մարդիկ իմ արցունքս չեն տեսներ.
Աւելի լաւ, որ անոց դերքն անտարբեր
Չարհամարհէ ցաւիս բխումն այս հեղօր,
Թո՛ղ միայն էս ըլլամ զիտակ իմ ցաւին.
Չեմ ներեր որ մարդիկ ինձի կարկէցին...

Պ Ա Տ Ա Ր Ա Ք

Իրոքն սիրոյ, որուն առջև ճերաղիր,
Թորհուրդներս կը խնկարկեմ ամեն օր,
Քուրմի մը պէս կ'երգեմ սրտիս երգն անդիր,
Եւ կը հայցեմ իմ աղերսըս աղցաւոր:

Ուստաւորն եմ չըյազեցուած սէրբուս,
Աշուղն եմ ես անբշտմոյն աւ զինով,
Պիտի հեծե՛մ իմ աղօթքըս խնդարկուս,
Չարատանջուած սրտիս ըսլոր բաղձանքով:

Մատուցումիս մրմունջն է այս սրտագին,
Որ պաշտումիս խոր ալքերէն դուրս կու գայ.
* * * * *

Չուզուի՛լ եսիզ հըրայրցին մէջ հնշտարոր,
Ըմպել անոր խանդաղատանքը ջերմին,
Մուրա՛ւ շնորհիդ քաղցրութիւններն, իբրև որբ,
Եւ մերձենալ ըրթունքներուդ հոտումին...

Ահ, այդ վայրկեանն է որ անգուշ կ'երազեմ,
Հիւանդ մտքիս տենչացումովն անասման,
Կեանքս իսկ համբուն, չ'ի՞դ դու արժան հրաշալէ՛մ,
Պիտի ըսպաս դնեմ կամօցով մ'անվարան:

Կոխէ՛, անցի՛ր խոցոտ կուրծքիս վըրայէն,
Կամ մասներուդ զի՛ր հպումը տենչալի.
Թո՛ղ իրանիդ շքեղ քերթուածն հոյաշէն,
* * * * *

Եւ հըրաշքը դիտեմ քու ծով ալքերուդ,
Ըմպեմ անոց կախարդանքը երջանիկ,
Եւ համբոյրիդ սըրարբուսը ընցանիւթ,
Թո՛ղ մանկացն հոգին իբրև թիթեռնիկ:

Եւ ի՛նչ վայրկեան, իմ թառապող հոգիս
Մէջ զարթոնքը պիտի ըզգամ նոր կեանքին,
Ո՛վ հառազայթ, օ՛ն, համբոյր տուր երազին,
Հիմա հոգիս կ'ըմպէ սրտակ մ'հնշտազին:

Կ'անցնի տեսիլ մ'իմ ցընորքիս առջէն,
Քու իրանիդ շքեղ քերթուածն հոյաշէն...

Ս Ի Ր Ո Յ Վ Ա Ն Կ Ե Ր

Ինձի համար դեռ լուսնի սէր
Քու ալքերուդ մոյնքը ծաւի,
Որ տարփանքներդ ծարաւի
Միշտ կ'ամպրոպեն անվերջ իզգիս:

Հոն գետեր կան դառն արցունքի,
Որ մերթ կու լան տենդոտ յոյզեր.
Եւ կը մարին կեանքիդ լոյսեր
Երբ քու հոգիդ կը փոթորկի:

Նոյնպէս հրայրքներ մշտախըռով՝
Սրտիս ալքերը կ'ամպրոպեն
Յորժանքներով ամեն առան:

Եւ անձանձիւր ըսպասումով,
Կ'ուզեմ փնտռել քիչ մը գորով
Ալքերուդ մէջ՝ յուզումն, զինով...:

ԵՆԱՄ ՄԵԼԷԿԵԱՆ

